

Alusta alkaen 9. 1 Moos 4:16-26.
22.11.2007. Savonlinnan Tuomiokirkko

Synnin ote syvenee

Kain pakenee Herran kasvojen edestä

Viime kerralla ehdimme raamatunselityksessä kohtaan 1 Moos 4:16. Ensimmäiset ihmiset ovat langenneet syntiin. Jumalan kieltämän hedelmän syöminen näytti aluksi harmittomalta, mutta sillä oli traagiset seuraukset. Suhde Jumalaan rikkoutui. Synnin valta ihmiskunnassa kasvoi. Aadamin ja Eevan esikoinen Kain murhasi veljensä Aabelin.

Jatkamme jakeesta 16.

Niin Kain lähti pois Herran kasvojen edestä ja asettui asumaan Nodin maahan Eedenin itäpuolelle.

"Herran kasvot" merkitsevät sitä, että Jumala katsoo meihin päin ja meillä on persoonallinen yhteys häneen. Herran kasvoista säteilee rauha, ilo ja elämän tarkoitus. "Kasvoista" puhutaan siksi, että Jumala voidaan tuntea, vähän niin kuin joku ihminen tuntee ystävänsä, kun näkee hänen tutut kasvonsa. Siksi Herran siunauksessa sanotaan "Herra kirkastakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen".

Jumala on näkymätön. Hänen kasvonsa meille ovat ne näkyvät asiat, joissa hän kääntyy meidän puoleemme, että me voisimme uskoa häneen niitten kautta. Niitä ovat: 1. kasteen vesi, jossa Jumala on ottanut meidät omikseen; 2. ehtoollisen leipä ja viini, joissa me tulemme osalliseksi Jeesuksesta ja syntien anteeksiantamisesta hänessä; 3. Raamatun opetus, jossa me kuulemme Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan.

Kainin aikaan ei ollut vielä juuri näitä ulkoisia merkkejä Jumalan kasvoista. Mutta oli muita tapoja: uhrin Jumalalle ja isä Aadamin opetus hänestä. Niitten kautta Jumala oli yhteydessä ihmisten kanssa silloinkin. Ei hän ollut hylännyt ihmisiä, vaikka heidät olikin karkotettu paratiisista.

Siksi tämä kohta on hyvin surkea: "Kain lähti pois Herran kasvojen edestä".

Ei ole ihme, että paikka, jonne hän asettui, oli nimeltään Nod, eli suomeksi "pakolaisuus", "rauhattomuus".

Kainin sydämessä oli rauhattomuus sillä kohdalla, jossa Jumala oli tarkoittanut kohdata hänet kasvoista kasvoihin.

Kain yhtyi vaimoonsa, ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Henokin. Kain oli ensimmäinen, joka perusti kaupungin, ja hän antoi sille nimen poikansa Henokin mukaan. (1 Moos 4:17)

Kain perustaa kaupungin Rauhattomuuden maahan

Kain omistautui kaupungin perustamiseen. Hänestä tuli sen kuningas, toisten ihmisten

hallitsija.

Ehkä Kain ei huono hallitsija ollutkaan. Varmaan hänellä oli siihen kykyjä, kun pystyi kaupungin perustamaan. Ihminen pystyy säätämään lakeja, toimimaan oikein ja välttämään rikoksia, vaikka ei enää eläkään Herran kasvojen edessä. Jumalan ihmisen omaantuntoon antama tieto oikeasta ja väärästä on niin syvällä ihmiskunnassa, että sitä osataan noudattaa, vaikka on poistuttu Herran kasvojen edestä.

Ulkonaisesti Kainilla kaikki oli erikoisen hyvin. Mutta oliko sisimmässä? – Ei kai. Kaupungin perustaminen, rakentaminen, hallitseminen oli yritystä unohtaa sisäinen rauhattomuus, joka johtui siitä, että hän ei enää elänyt Herran kasvojen edessä. Kyllä sitä voi elää kuninkaana mukavasti, vaikka on sisimmässään pakolainen Jumalan kasvojen edestä.

Tätä taustaa vasten piirtyy terävänä Jeesuksen lupaus, jonka hän lupasi ennen kuolemaansa:

"Rauhan minä jätän teille, minun rauhani, sen minä annan teille. En sellaista rauhaa, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkääkä pelätkö" (Joh 14:27)

Kainin rauha on tuota maailman antamaa rauhaa. Se on rikkauteen, kunniaan ja valtaan perustuvaa sydämen rauhattomuuden peittämistä. Siitä Jeesus sanoo: En minä anna teille sellaista rauhaa, jonka maailma antaa. Minä annan oman rauhani. - Se on se rauha, että pääsee takaisin *Herran kasvojen eteen*. Pääsee pois rauhattomuudesta, pois Nodin maasta. Nodin maan rauha ei nimittäin kuitenkaan onnistu. Tämä johtuu siitä, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, niin kuin 1 Moos luvusta 1 olemme lukeneet.

Mistä Kain sai vaimon?

Perinteinen kysymys tässä yhteydessä on seuraava: Mistä Kain sai vaimon? Yleensä sen kysyjät haluavat sanoa, että Raamattu on epäluotettava satukirja, joka ei kerro todellisesta maailmasta. Onhan siinä sellainen vakava ristiriita, että sen tekstin mukaan tässä vaiheessa ei vielä pitäisi olla muita ihmisiä kuin Adam, Eeva ja Kain. Kenenkään muun syntymästä ei ole kerrottu, paitsi Abel –veljen, ja hänet on tapettu. Mistä Kain siis sai vaimon?

Perinteisessä juutalaisten rabbien selityksessä puhutaan Kalama –nimisestä Kainin siskosta, josta Kain sai vaimon. (Hänestä ei kyllä puhuta Raamatussa missään halaistua sanaa).

Minusta parempi selitys on se, että Raamatun alkukertomukset eivät ole tarkkaa historiallista kerrontaa. Ei ole järkevää yrittää tehdä Kain –kertomuksesta historiallisesti tarkkaa keksimällä, mistä hän sai vaimon. On kyse myytistä, jonka tarkoitus on kertoa koko ihmiskuntaa koskevia totuuksia ei-historiallisin keinoin. Tällainen totuus on mm. se, että ihmiskunta on joutunut karkotetuksi Jumalan kasvojen edestä. Siitä on seurannut rauhattomuus, ”Nodin maa”. Ja rauhattomuutta pyritään lievittämään mm. valtaa haalimalla, niin kuin Kain.

Raamatun alkukertomusten vertailua sekulaarin humanismin poliittiseen myyttiin

Tätä asiaa, Raamatun alkukertomusten ei-historiallista luonnetta olen käsitellyt lyhyesti edellisellä luennolla. Sanon asiasta tässä kuitenkin vielä seuraavaa: Joittenkin mielestä se, että Raamatun alkukertomuksia sanotaan myyttisiksi, väheksyy niitten totuutta. Mutta ei se näin ole. Maailmassa on paljon myyttisiä totuuksia.

Jopa meidän maallistunut länsimainen yhteiskuntamme perustuu tietyille myytille, tietynlaisella ”alkukertomukselle”, (jota kukaan ei kuitenkaan pidä historiallisesti totena; silti niihin käytännössä yleisesti uskotaan. Mutta samalla Raamatun alkukertomuksia pidetään epäluotettavina siksi, että ne eivät ole historiallisesti tosia. Eivät ne ehkä olekaan, mutta silti ne ovat todempia kuin maallistuneen länsimaisen yhteiskunnan perustavat alkukertomukset.)

Länsimaiden sekulaarin humanismin mukaisen alkukertomuksen esitti ensi kerran 1700 – luvulla elänyt englantilainen filosofi nimeltä Thomas Hobbes. Kirjassaan Leviatan (suomennettu vastikään), hän esittää, että ihmiskunnan alussa vallitsi väkivalta, kaikkien sota kaikkia vastaan, jossa jokainen tavoitteli omaa etuaan keinolla millä hyvänsä. Lopulta ihmisyhteisö kyllästyi rauhattomaan sotatilaan ja perusti valtion. Se tapahtui niin, että yksilöt päättivät vapaaehtoisesti luopua oikeudestaan ajaa rajattomasti omaa etuaan. Ylin päätäntävalta annettiin ihmisten keinotekoisesti keksimälle kuvitteelliselle olenolle, Leviatanille eli suvereenille valtiolle. Valtio on ihmisten keksimä, ja ihmiset ovat antaneet sille suvereenin vallan. Sillä vallalla valtio säättää lakeja. Ne rajoittavat ihmisten muuten vapaata oman edun tavoittelua siten, että toisen yksilön omaisuutta ei saa varastaa eikä toisen ruumiillista koskemattomuutta saa loukata. Mitään hyvää sinänsä ei ole. Ihmiset ovat enemmistöpäätöksellä keksineet Leviatanin rajoittaakseen alkutilan väkivaltaisuutta, ja tästä seuraa hyvää.

Mitä eroa tässä länsimaiden maallisen humanismin mukaisessa ihmiskunnan alkukertomuksessa on Raamatun alkukertomukseen? – No ensinnäkin se, että maallisen humanismin alkukertomuksen mukaan ihmiskunnan ensimmäinen alku on rajoittamaton itsekkyyys. Siitä seuraa se, että länsimaiden modernin ajattelun mukaan ihminen on perimmältä olemukseltaan itsekäs toisia vastaan taistelija. Kilpailu on ihmisyyden ydin.

Nykyään tämä myyttinen ihmiskuva näkyy vaikkapa tosi-TV –ohjelmissa. On Heikointa lenkkiä, on trooppisten saarten selviytymistaistelua, Niissä pärjää se, joka on paitsi fyysisesti vahva, osaa myös ovelimmin liittoutua joittenkin muitten kanssa voidakseen pudottaa pahimmat kilpailijansa pois ja siten selviytyä itse voittajana. (Perimmiltään sama alkuperäistä taistelua korostava ihmiskuva on jossain muodossa kaikissa länsimaiden poliittisissa ideologioissa. Kommunismin mukaan ihmiskunnan kehitystä eteenpäin vievä voima on väkivaltainen luokkataistelu. Kapitalismin mukaan ihmiskuntaa vievät eteenpäin markkinavoimat, joissa vahvempi firma syö heikomman.)

Tuohon verrattuna Raamatun alkukertomus on rauhanomainen. ”Jumala katsoi kaikkea, ja katso, se oli hyvin hyvä.” Ihminen on luotu tämän Jumalan kuvaksi, rakkauteen ja rakastamaan. Hänestä tekee ihmisen se, että tämä hyvä Jumala on puhaltanut hänen sieraimiinsa elämän hengen.

Toki Raamattukin painottaa ihmisluonnon pahuutta, väkivaltaisuutta ja itsekästä uhoa. (Sitä ja sen vääjäämätöntä kasvua käsittelevät 1 Mooseksen kirjan luvut 3-11) . Mutta synti ja itsekkyyys ovat kaikesta huolimatta toissijaista. Ne ovat syntyneet vasta, kun ihmiskunnassa jokin meni pilalle ja ihmiset menettivät alkuperäisen luontonsa, yhteyden hyvään Jumalaan. Ihmisyyden ydin ei siltikään ole ovela kanssakilpailijan eliminoiminen, vaan rakastava ystävyys ja kumppanuus toisen ihmisen ja Luojan kanssa.

Elämässä on Raamatun alkukertomusten mukaan kyse siitä, miten tuohon päästään takaisin ja voitetaan itsessä oleva vääristymä eli syntisyys. Ei suinkaan siitä, kuinka kanssaihminen tiputettaisiin pois kilpailuista ja edettäisiin itse.

Toinen ero on se, että Raamatun alkukertomuksen mukaan hyvä yhteisöelämä on Jumalan antama asia. Modernin sekulaarin humanismin mukaan taas Jumalaa ei ole olemassa, ei ainakaan sillä tavalla, että hänet pitäisi ottaa huomioon ihmisyhteisön hyvää etsittäessä. Suvereeni valtio eli Leviatan on ihmisten itsensä poliittinen luomus. Hyvää ihmiselämää syntyy siten, että ihmiset ovat rajoittaneet luontaista itsekkyyttään ja antaneet yksilöiden suvereenia valtaa luomalleen valtiolle.

Raamatun alkukertomus on puolestaan paljon skeptisempi ihmiskunnan poliittisen tahdon suhteen. Kuvataanhan tässäkin poliittisen yhteisön synty siten, että veljensä murhaaja Kain joutuu pakenemaan Jumalan kasvojen edestä Rauhattomuuden maahan. Ja sitten hän perustaa kaupungin, ja ryhtyy ilmeisesti sen kuninkaaksi ja perustaa dynastian (antaa sille poikansa nimen); selvästikin voidakseen kestää Jumalan kasvojen edestä pakenemisen seuraukset. Raamatun alkukertomuksessa maallisen (kaupunki)valtion synty ei ole pelkästään rauhan ja harmonian lähde. Se kertoo siitä, kuinka ihmisen olemuksena oleva alkuperäinen Jumalan luoma harmonia ja rauha on kadotettu ja sitä pitää korvata jollain muulla.

Tällä en tahdo missään nimessä sanoa sitä, että maallinen valtio tai politiikka olisivat pahoja asioita. Sanoihan Jeesuskin, että ”Antakaa keisarille se, mikä keisarille kuuluu”. En myöskään tahdo sanoa, että vain kristilliset puolueet olisivat hyviä. En ylipäättänsäkään tahdo sekaantua puoluepolitiikkaan.

Tahdon vain sanoa sen, että länsimaisessa poliittisessä ajattelussa valtiosta ja maallisesta politiikasta on tehty liian kaikkivoipaisia. Ei ole niin, että ihmisten poliittinen toiminta olisi riittävä voima luomaan hyvää ihmisyhteisöä. Tähän minusta viittaa se, että Raamatun alkukertomusten mukaan ensimmäinen kaupunki perustettiin Nodin (”Rauhattomuus”) maahan ja sen perustaja oli Herran kasvojen edestä paennut Kain.

Kainin jälkeläiset

Sitten tekstissä seuraa lyhyt Kainin jälkeläisten sukuluettelo.

Henokille syntyi Irad, Iradille syntyi Mehujael, Mehujaelille syntyi Metusael, ja Metusaelille syntyi Lemek. Lemek otti itselleen kaksi vaimoa, toisen nimi oli Ada ja toisen Silla. Ada synnytti Jabalin, josta tuli teltoissa asuvien paimentolaisten kantaisä. Jabalin veli oli nimeltään Jubal, ja hänestä tuli ensimmäinen harpun ja huilunsoittaja. Myös Silla synnytti pojan, Tubal-Kainin, joka aloitti pronssin ja raudan takomisen. Tubal-Kainilla oli sisar, jonka nimi oli Naama. (1 Moos 4:18-22)

Tätä sukuluetteloa ei ole tarkoitettu täydelliseksi kuvaukseksi ihmiskunnan ensimmäisistä sukupolvista. Tämä näkyy jo edellä käsitellystä kysymyksestä: ”Mistä Kain sai vaimon?” Eihän Eevan synnyttämistä naisista puhuta mitään. Alunperin tämä luettelo on luultavasti ollut keeniläisten heimon luettelo omasta alkuperästään. He pitivät kantaisänään Kaininimistä muinaista sankaria.

Keeniläiset olivat paimentolaiskansa, joka vaelteli rauhattomana Pohjois-Arabian autiomaassa. Raamatussa kerrotaan, että keeniläiset palvelivat Jahve-Jumalaa jo ennen israelilaisia, jo ennen kuin Mooses opetti Jahven palvonnan israelilaisille. Israelilaiset tutustuivat keeniläisiin erämaavaelluksen aikana, paetessaan Egyptin orjuudesta (ks. Tuom 1:16, 4:11, 1 Sam 15:6). Kuitenkaan nämä Jahven palvelijat eivät tulleet israelilaisten kanssa luvattuun maahan. He pysyivät viljeinä paimentolaisina, soittoniekkoina ja kiertävinä seppinä asuen viljellyn maan ja autiomaan rajoilla. Heillä oli israelilaisten kannalta oikea uskonto, mutta heidän oudon rauhaton elämäntyylinsä herätti ihmettelyä. Erään teorian mukaan tämä selittää äsken luetun sukuluettelon. Siinä yritetään selittää, miten rauhaton paimentolaisten, kiertävien harpun- ja huilunsoittajien ja seppien ihmisryhmä on saanut alkunsa.

Väkivalta kasvaa kostouhoksi

Mutta samalla Kainin jälkeläisten sukupuu edustaa koko ihmiskuntaa.

Lemek sanoi vaimoilleen: - Ada ja Silla, kuulkaa minua, te Lemekin vaimot, ottakaa korviinne, minun sanani! Jo yhdestä haavasta minä tapan miehen, jo yhdestä naarmusta nuorukaisen. Jos Kainin puolesta kostetaan seitsemästi, niin Lemekin puolesta seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. (1 Moos 4:23-24)

Synnin valta on yhä vain kasvanut ihmiskunnassa sukupolvesta toiseen. Ihmiskunta on oppinut paljon, kaupungin perustamisen ja kaikki tekniset taidot, joita siihen kuuluu, musiikin, raudan takomisen. Mutta millaiseksi ihmisten sisin oli kehittynyt? Siitä Jumalan sana haluaa antaa pienen vilauksen tämän raakaa ylpeyttä uhkuvan kostolaulun avulla. Paha minua vastaan muka estetään rajun ja ylenpalttisen koston avulla. Väkivallan kierre on lähellä alkamistaan. "Jo yhdestä haavasta minä tapan miehen, jo yhdestä naarmusta nuorukaisen. Jos Kainin puolesta kostetaan 7 kertaa, niin Lemekin puolesta 77 kertaa."

Ehkä Jeesuksella oli mielessään tämä Raamatun paikka, kun Pietari kysyi häneltä: "Miten monesti minun pitää antaa anteeksi ihmiselle, joka yhä uudestaan rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?" Jeesus vastasi: "Ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän kertaa" (ks. Matt 18:21-22). Lemekin ylenpalttinen kostopolitiikka kohtaa voittajansa vielä paljon suuremmassa anteeksiantamisessa.

Turmioon johtanut kehitys kulkee Jeesuksessa päinvastaiseen suuntaan. Lemekin kostoajattelu johtui siitä, että Kain joutui aikanaan pois Herran kasvojen edestä. Kristuksen takia ihmiskunta pääsee synteineen takaisin Herran kasvojen eteen. Armollisen Jumalan luo. Silloin me voimme Kristuksen vaikutuksesta luopua koston ja antaa anteeksi loukkaajillemme.

Set ja Enos

Adam yhtyi taas vaimoonsa, ja tämä synnytti pojan. Eeva antoi hänelle nimen Set ja sanoi: "Jumala on suonut minulle uuden jälkeläisen Abelin sijaan, jonka Kain tappoi." Setillekin syntyi poika, ja Set antoi hänelle nimen Enos. (1 Moos 4:25-26a)

Set tarkoittaa "asettaa", "suoda". Nimi viittaa siihen, että Aadamille ja Eevalle suotiin uusi jälkeläinen, kun Aabel oli tapettu ja Kain joutunut lähtemään pois heidän luotaan. Setin

pojan nimi Enos taas tarkoittaa *ihmistä*, aivan kuin Aadamkin.

Niihin aikoihin alettiin nimeltä kutsuen rukoilla avuksi Herraa. (1 Moos 4:26b)

Ehkä nimellä Enos, "ihminen", halutaan sanoa, että hän oli uuden ihmissuvun alku. Hänen aikanaan ihmiset alkoivat uudella tavalla, nimeltä kutsuen, rukoilla avuksi Herraa. Se oli niin tärkeä asia, että siitä aivan kuin alkoi uusi ihmissuku. Synnin otteen syvetessä tässä oli välähdys toivosta.

Jumalan nimestä

Mitä tarkoittaa Herran rukoileminen nimeltä kutsuen? - Se tarkoittaa sitä, että ihminen tarttuu kiinni Jumalan nimeen, jonka nimen Jumala on kertonut heille. Itsessään Jumala on Kaikkivaltias ja liian suuri ihmisen käsitettäväksi. Mutta hän on sitoutunut olemaan läsnä nimessään. Hän rajoittaa itsensä nimeensä ja on siinä löydettävissä. Kun ihminen uskoo, että Kaikkivaltias Jumala on sen niminen, hän voi rukoilla Jumalaa avuksi nimeltä.

Vanhassa Testamentissa Jumala ilmoitti nimekseen Jahve.

Mooses sanoi Jumalalle: ”Kun minä menen israelilaisten luo ja sanon heille, että heidän isiensä Jumala on lähettänyt minut heidän luokseen, he kysyvät minulta ’Mikä on hänen nimensä?’ Mitä minä heille silloin sanon?” Jumala sanoi Moosekselle: ”Minä olen se, joka olen.” [hepr. *ehje aser ehje* – JHVH]. Hän sanoi vielä: ”Näin sinun tulee sanoa israelilaisille: ’Minä-olen on lähettänyt minut teidän luokseenne. Jumala sanoi vielä Moosekselle: ”Herra [JHVH = Jahve], teidän isienne Jumala, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, on lähettänyt minut teidän luokseenne. Se on minun nimeni ikuisesti, ja sillä nimellä minua kutsuttakoon sukupolvesta sukupolveen. (2 Moos 3:13-15)

Jumalan nimi JHVH tulee siis sanoista ”minä olen”. Tämä viittaa siihen, että Hän on olemassaolon perustus. Hän ei ole mikään rajattu olio. Hän on olemassaolon rajaton voima eli se, mikä pitää kaikki rajalliset oliot olemassa. Ilman häntä kaikki oliot vajoaisivat takaisin siihen olemattomuuteen, josta Minä-olen on kutsunut ne olemassaoloon.

Juuri tämän vuoksi Apostolien tekojen 17 luvussa on kuuluisat, jo luennolla 1 siteeratut sanat:

Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä: hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Ovathan muutamat teidän runoilijoistanne sanoneet: ”Me olemme myös hänen sukuaan.” (Apt 17:27-28)

Israelilaiset kuitenkin pelkäsivät ja kunnioittivat Herran nimeä JHVH niin paljon, että he eivät koskaan sanoneet sitä ääneen. Ainoastaan yksi poikkeus oli: ylimmäinen pappi, joka meni kerran vuodessa temppelin kaikkeinpyhimpään uhraamaan ja rukoilemaan, lausui tuon pyhän nimen silloin ääneen kaikkeinpyhimmässä. Kun Vanhaa testamenttia tavallisesti luettiin, silloin Jumalan nimen JHVH kohdalla sanottiin ja edelleenkin sanotaan sana ”Adonai”, joka tarkoittaa ”Herrani”. Siksi emme varmuudella edes tiedä, miten nimi JHVH pitäisi lausua (heprean alkutekstissä ei ole vokaalimerkkejä).

Kun Vanha testamentti aikoinaan käännettiin kreikaksi, niin silloin seurattiin tätä

juutalaisten lukutapaa (JHVH = ”Adonai”) Nimen Jahve tilalle laitettiin kreikan sana ”Kyrios”. Se tarkoittaa ”Herra”. Tästä juontuu se, että kaikissa raamatunkäännöksissä nimen JHVH kohdalla on Herraa tarkoittava sana, kreikassa Kyrios, latinassa Dominus, englannissa the Lord, saksassa der Herr, ja suomessa Herra. Mutta oikeasti alkutekstissä ei lue Herra, vaan JHVH.

Toisaalta paitsi uskonnon historia, myös Raamattu itsekin antaa ymmärtää, että JHVH:n pyhyys on ihmisille liian pelottava (ks. tästä esim. Hepr. 12:18-24). Siksi on tosi hyvä, että sama Herra kohtaa meidät Uudessa Testamentissa ihmisen nimisenä.

Kun Joosef ajatteli tätä, hänelle ilmestyi yöllä unessa Herran enkeli, joka sanoi: ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa Mariaa vaimoksesi. Se, mikä hänessä on siinnyt, on lähtöisin Pyhästä Hengestä. Hän synnyttää pojan, ja sinun on annettava hänelle nimeksi Jeesus, sillä hän pelastaa kansansa sen synneistä.” (Matt 1:20-21)

Kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen, pois toisten luota. Siellä hänen ulkomuotonsa muuttui heidän nähtensä ja hänen vaatteensa alkoivat hohtaa niin valkoisina, ettei kukaan vaatteenvalkaisija maan päällä voi sellaista saada aikaan. ... Samassa tuli pilvi, joka peitti heidät varjoonsa, ja pilvestä kuului ääni: ”Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä!” (Mark 9:2-7)

Ja tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa toinen toistamme, niin kuin hän on meille käskyn antanut. (1 Joh 3:23)

Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän [Jeesus]. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaa, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla. (Apt 4:12)

Hänestä [Jeesus] kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi. (Apt 10:43)

Paavalin kirjeessä roomalaisille, sen 10. luvussa on hieno esimerkki siitä, kuinka nimi Herra samaistuu Uudessa testamentissa Jeesukseen:

Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra, ja sydämässäsi uskot, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, olet pelastuva. ... Onhan kirjoitettu: ”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.” (Room 10:9-13)

Uskomisessa pyydetään Herraa Jumalaa avuksi kaikkiin elämän tarpeisiin ja vaikeuksiin tuolla nimellä ”Jeesus”. Siitä alkaa uusi ihmissuku. Vanhan testamentin Enoksen aikana ei ollut vielä ilmeistä se, että Herra omaksuisi Pojassaan ihmisyyden ja ihmisen nimen. Silti tuo salaisuus oli jo kätkeyty nimessä JHVH. Siksi Herran nimen avuksi huutamisen aloittaminen Enoksen aikana ennakoi uuden ihmissuvun alkua.